

Húshagyó kedden már reggel 10 óra előtt kezdtek szállingózni a nénik egy-egy szatyorral a kezükben a Kolping ház irányába. Itt, a Papkertben tartották ugyanis a Caritas Nappali Foglalkoztató Központjába járó idősek farsangját.

A terem hamar megtelt a csaknem ötven maskarással. Mindenki ismer mindenkit, de ezúttal nem biztos, hogy felismerték egymást. Na nem a szenilitás, hanem a jelmezek miatt.

Valami vigasság nekünk is jár

– mondta Bálint Ilona néni. Bálba már nem igazán mennek a nyugdíjasok, de ennek is megvan a maga öröme, csak észre kell venni. Például mennyivel jobb egy kényelmesen kinyúlt, puha otthonka, mint a szorosra fűzött kényes selyemruha. Nem kellett reggel órákat ülni a fodrásznál, kozmetikusnál sem. És milyen megnyugtató, hogy a rádióból szóló muzsikára nem kell táncolni. A kényelmes kanapén csokoládét is lehet enni, és senkit nem zavar, ha elbóbiskolunk közben,

hiszen nem kell hajnalig kibírni – sorolta az öregkor boldogító érveit.

Ezután a kedd délutáni népes csoport adta elő a szomorkodó vénleány balladáját, aki ebben a farsangban sem kellett egy legénynek sem.

„Farsang, farsang mennyi elrepüle, mégis egyszer a sor reám nem kerüle. Bárcsak én is azt hallanám, valahol legényeső lenne, kifeküdnék az út közepére, hogy surcomra egy pár csepp csöppenne. Milyen kár nekem szalagot viselni, egyedül az ágyba feküdni és kelni. Már ennyire megvénültem, senkitől se melegültem, a kínjaim nagyok, de még leány vagyok. Máris a harmincat kétszer meghaladtam, mégis egy átkozott leánynak maradtam. Ha hátamat hasogatnák, bocskorszíjnak szabogatnák, úgyis férjhez mennék, csak leány ne lennék."

